

VETERINARAS – NE ŠUNDAKTARIS

Lyginamosios anatomijos profesorius Liudvikas Bojanus (1776–1827) Vilniuje įkūrė veterinarijos mokyklą. Veterinarija kaip mokslas Lietuvoje nebuvo aukštai vertinama. Tad ir veterinarijos profesorius laikytas šundaktariu. Taip nutiko, kad sunegalavo kunigaikštienės Sapiegienės numylėtinis šunelis bolonė. Nebuvo kitos išeities ir reikėjo kreiptis į Bojanų. Pas profesorių nuvyko galionuotas liokajus ir kviečia jį pas susirgusį šunelį. „Už valandos būsiu“, – sako Bojanus. Tuomet rengiasi auksu siuvinėtą universiteto mundurą, segasi ordinus ir nuvažiuoja karieta. Įėjęs į saloną teiraujasi, kur esąs pacientas. Įneša ant pagalvėlės numylėtinį šunelį – kunigaikštienė prie jo tarsi prie vaiko, vos neverkia. Bojanus su didžiausia atida ir rūpestingumu ištyrė pacientą, išrašė receptą ir pakeltu balsu sako: už vizitą šimtas dukatų. Netarę nė žodžio atneša šimtinę dukatų ir įteikia ponui daktarui, o šis, linktelėjęs liokajui, atiduoda jam paketėlį ir pakeltu balsu liepia: „Nunešk labdarai ir pasakyk, kad profesorius Bojanus tai siunčia.“ Taip parodė, kad veterinarijos profesorius – ne šundaktaris.

(Adomas Stanislovas Krasinskis, Atsiminimai, 2013)

Iliustracijos iš K. Bachmatavičiaus albumo „Vilniaus prisiminimai“ (1837)

Parengė Nijolė Bulotaitė